

האלה של זרת ופלס שאמרנו **בְּשִׁיעוּרָא** (דף קע"ו ע"א) **דְּיוֹצֵר כְּלָא**
אוֹקִימָנָא הכל בשיעור של יוצר הכל העמדנו ולא בשיעור בשר ודם.

הדין יוצא מהרחמים והרחמים מהדין ותלויים כולם באחד שהוא אור הא"ס
 ב"ה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁמַע מִיָּנָה דְיַעֲקֹב מִגּוֹ דִּינָא קִשְׂיָא
נְפִיק אמר רבי אלעזר לרבי שמעון משמע שיעקב שהוא מדת הרחמים יצא

מהדין הקשה של הגבורה, **וְהָא יַצְחָק דִּינָא קִשְׂיָא, אֶחֱיד**
לְחַוְלָקִיָּה שהרי יצחק שממנו נולד יעקב לקח לחלקו את מדת הגבורה, וא"כ יש

להקשות לפי זה איך יכול יעקב שמקורו מהגבורה למתק את הגבורות. **אָמַר לִיָּה**
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָא הוּא בְּלַחְדוּדֵי וכי רק בין יצחק ליעקב ראינו שינוי

כזה, **וְהָא יַצְחָק מִגּוֹ חֶסֶד נְפִיק** והלא יצחק אבינו בעצמו יצא מאברהם
 אבינו שאוחז במדת החסד, **וְהָכִי כְּלָהוּ, דִּינָא מִגּוֹ רַחֲמֵי נְפִיקָא,**

וְרַחֲמֵי מוֹדִינָא וכך הוא בכל המדות שהדין יוצא מהרחמים והרחמים מהדין.
אֲבָרְהָם יָרִית אַחְסָנָא דְחֶסֶד, נְפִיק יַצְחָק בְּדִינָא מִגּוֹ

חֶסֶד שהרי אברהם אבינו ירש לחלקו את נחלת החסד, ויצא ממנו יצחק האוחז במדת
 הדין ונמצא הדין יוצא מתוך החסד. **יַעֲקֹב נְפִיק בְּרַחֲמֵי, מִגּוֹ דִּינָא**

קִשְׂיָא וכן יעקב אבינו שהוא רחמים ויצא מתוך הדין הקשה, **וְכֹךְ הוּא**
לְעִילָא וכך הן המדרגות למעלה באצילות, **דָּא מִן דָּא, וַיִּנְקָא דָּא**

מִן דָּא שיוצאות המדות זו מזו, הדין מהחסד והרחמים מהדין, וגם יונקות תמיד זו מזו, **עַד דְּאַשְׁתְּמוּדַע פְּלֵא דְהוּא חַד** עד שניכר שהכל הוא אחד ע"י קו האמצע המכריע בין החסד לדין, **וּמַחַד תְּלִיין בְּלָהוּ** ותלויים כולם באחד שהוא אור הא"ס ב"ה, **וְכֹלָא אֲשַׁתְּפַח חַד** ונמצאים כולם כאחד בלא פירוד. **בְּרִיד שְׁמִיה לְעָלַם וְלְעָלְמֵי עָלְמִין** ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים.

התפארת כוללת את הדין והחסד ומייחדם זה בזה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר ממה שלמדנו שהמדות יוצאות זו מזו דין מחסד ורחמים מהדין, **אַשְׁתְּמוּדַע דְּלִית שְׁלִימוּתָא אֶלָּא פַּד אַחִיד** **דָּא מִן דָּא** מכאן ניכר ונודע שאין שלימות המדות חסד ודין אלא כאשר אוחזים זה בזה וכלולים זה מזה, (ס"א וְחַד) **וְדָא אַחִיד בְּתַרְוֵיהוּ, לְשַׁכְּלָלָא פְּלֵא** והת"ת שהיא מדת הרחמים אוחזת בשתיים בבחינת מכריע ולכלול את שתיים זו בזו, **בְּגוֹן יַעֲקֹב** שהיה בת"ת, **וְהֵינּוּ דְכְּתִיב מְבָרַח מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה** דהיינו מקצה אחד שבו"ק שהוא החסד שבימין אל הקצה השני שבו"ק שהוא הגבורה שבשמאל, וביניהם החסד שבגבורה והגבורה שבחסד והת"ת המייחדם וכוללם זה בזה.

המאציל ית"ש אין בו שינוי מצד עצמו ואינו משתנה מצד הנהגתו במדות העליונות

תָּאנָא, כּוּלֵי הַאי לָא אֶתְקָרִי אֶלָּא מִסְטָרָא דִילָן שינוי

כל מה שאנו אומרים שהחסד והגבורה כלולים זה בזה והת"ת מכריע

ביניהם אינו אלא מצד הנבראים ולא מצד הבורא ית"ש שבו אין שינוי כלל,

וּמִסְטָרָא דִילָן אֶשְׁתְּמוּדַע כֹּלָא ומצד הנבראים כלומר מהפעולות

הנמשכות אליהם מן המאציל ניכר שיש שינויים בין הבחינות חסד ודין ורחמים. (ס"א

דְּהָא בְּהַאי לְעֵילָא) **וְלְעֵילָא** אבל למעלה מצד המאציל ית"ש **כֹּלָא בְּחַד**

מִתְקַלָּא סְלִקָּא הכל עולה במשקל אחד ואין הפרש בו כלל. **לָא שְׁנִי,**

וְלָא יִשְׁתַּנֵּי כי אין בו שינוי מצד עצמו ואינו משתנה מצד הנהגתו במדות

העליונות, **כְּמַה דְּכֹתִיב,** (מלאכי ג) כמו שכתוב **אֲנִי יְיָ לָא שְׁנִיתִי**

שאין בי שינויים כלל בעצמי. **אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, כֹּלְהוֹן בּוֹצִינִין**

נְהִירִין מִחַד וּמִחַד תִּלְיִין כל הספירות והמדות מאירים מאחד הוא אור

הא"ס המתלבש בהם, וממנו הם מאירים ובו הם תלויים, **וּבּוֹצִינִין אֵינְהוּ חַד**

כֹּלָא ומצד האור הא"ס המתלבש בהם הכל אחד. **דְּהָא לָא בְּעוּ**

לְאַתְפָּרְשָׁא שהרי אסור להפריד ביניהם, **וּמֵאן דְּפָרִישׁ לֹון, כְּאֵלוּ**

אַתְפָּרֵשׁ מִן חַיֵּי עֲלְמָא ומי שמפריד אותם הרי הוא כמי שנבדל מהקדושה

• שהיא חיי העולם ונדבק בחיצונים הנפרדים.

הכרובים הם מט"ט וסנד"ל שביצירה שהם נערים

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּתִיב הכתוב אומר על הזמן של אחר חורבן בית המקדש
שנסתלקה השכינה מעל הכרובים (ישעיה ג) **וְנָתַתִּי נְעָרִים**
שְׂרִיָּהֶם הם מט"ט וסנד"ל שביצירה שהם נערים **וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ בָם**
וימשלו בהם בתעלולים והנהגות שונות כלומר לפי הנהגתם בתורה ומצות כך יתנהגו
עמהם השרים, **הֵינְנוּ דְכֹתִיב**, וזהו שכתוב (שמות כה) **וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם**
כְּרוּבִים זָהָב שהם סוד מט"ט וסנד"ל.

בזמן שבית המקדש קיים הקב"ה שורה על שני הכרובים ובזמן החורבן על
כרוב אחד

כְּתִיב (שמואל א ד) **יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים** ושואל, משמע שהקב"ה יושב על שני
כרובים, **וּכְתִיב** (שמואל ב כב) **וַיִּרְפַּב עַל כְּרוּב וַיַּעֲף** משמע
שהקב"ה רוכב רק על כרוב אחד, ומתרחץ. **יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים, כִּד שְׂרִיא**
לְאַתֵּי־שָׂבָא בְשְׁלִימוֹתָא, פְּתִיב יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים בזמן שבית
המקדש קיים והקב"ה שורה על הכרובים ישיבה בשלימות אז כתוב יושב הכרובים שהם
שתיים. (ס"א כד אֶשְׁתַּכַּח בְּשְׁלִימוֹתָא) **וְכִד לָא שְׂרִיא, וְלָא אֶתֵי־שָׂבָא**
מִלְפָּא בְּכַרְסִיא אבל כאשר אין בית המקדש קיים ואין המלך יושב על הכסא
אז, **כְּתִיב וַיִּרְפַּב עַל כְּרוּב חֵד, דְּלָא אֶתֵי־שָׂבָא מִלְפָּא**
בְּכַרְסִיָּה שאין המלך יושב אלא על כרוב אחד להשפיע בו והוא משפיע אל הכרוב